

© 2014 MIC Lab, Centrum för psykiatriforskning, Kompetenscentrum för psykoterapi,
Liljeholmstorget 7B, plan 6, 117 63 Stockholm; E-post: mic-lab@cns.ki.se

Kodningsmanual för sekventiell kodning av motiverande samtal för att observera processuella utbyten av yttranden

Lisa Forsberg, Helena Lindqvist, Nina Lindroos, Carola Hellberg, Lars Forsberg

Översättning och bearbetning av:

Motivational Interviewing Sequential Code for Observing Process (MI- SCOPE) Coder's Manual

Tim Martin, Theresa B. Moyers, Jon Houck, Paulette Christopher, and
William R. Miller

University of New Mexico,
Center on Alcoholism, Substance Abuse, and Addictions (CASAA)

MI-SCOPE har utvecklats för att koda inspelade och transkriberade Motiverande samtal (MI) mellan en behandlare och en klient, där man fäster särskilt fokus vid den sekventiella informationen som finns i interaktionen mellan parterna i syfte att undersöka relationen mellan teoretiska begrepp som är viktiga för MI, terapiprocessen mer generellt och behandlingsresultatet för klienten. MI-SCOPE anpassar och kombinerar två andra framgångsrika kodningssystem, ”MISC” (Miller, 2000) och ”Commitment Language Coding System” som utvecklats av Amrhein (2000). I MI-SCOPE utförs kodningen i två steg, där första steget är att dela upp utskriften i olika yttranden och i det andra steget koda yttrandena.

Varje samtal som ska kodas måste vara utskrivet och man måste göra två kopior av varje utskrift: en kopia ska arkiveras under tiden man arbetar med det inspelade samtalet (från vilken ytterligare kopior kan göras) och en kopia ska användas för att dela upp samtalet i yttranden. En ytterligare kopia görs på den utskrift där man har delat upp samtalet i yttranden inför steg två när yttrandena ska ges koder. Både uppdelning och kodning ska markeras direkt i utskriften. Efter att yttrandena i utskriften har delats upp i yttranden, kodas de uppdelade yttrandena vid en separat genomgång av samtalet. Hela samtalet ska kodas. ”Uppdelare” och ”kodare” kan stoppa inspelningen så ofta som det behövs för att koda varje yttrande korrekt.

Fastän kodare måste använda utskrifter är det också viktigt att lyssna på samtalet under det att man kodar. Det är inte bara viktigt eftersom utskrifter (även gjorda av professionella transkriberare) ofta är felaktiga, utan också för att en stor del av komplexiteten i verkliga samtal inte återspeglas i en utskrift. Tillfällen där någon av parterna avbryts är exempelvis mycket svåra att transkribera på ett korrekt sätt, och icke-verbala läten går helt enkelt inte att få med i utskrifter. Därför bör lyssnandet på samtalet vägleda kodares tolkningar lika mycket som utskriften gör.

Att dela upp samtal i yttranden

Den grundläggande enheten i kodning är yttrandet. Ett *yttrande* är en komplett tanke, eller ett tankeled (Gottman, Markman, och Notarius, 1977, Weiss, Humle, och Patterson, 1973). Två eller flera yttranden kommer ofta efter varandra utan avbrott. Om två på varandra följande meningar bör tilldelas olika koder (t.ex. en reflektion följt av en fråga), är de per definition separata yttranden. Yttranden som innehåller klientförändringstal ska *alltid* delas upp i separata yttranden, även när flera klientyttranden som faller inom samma förändringstalskategori (eller bibehållandetalskategori) följer på varandra.

B: (Tack för att du kommer hit.)(Vad var det som fick dig att komma hit till oss idag?)

K: (Ja, jag vill väldigt gärna sluta dricka.)(Det finns ingenting jag hellre vill än att bryta denna vana.)

Ett klientyttrande avslutar alltid ett behandlaryttrande och nästa behandlaryttrande blir ett nytt yttrande. Uppdelare ska omge varje yttrandena med parenteser för att ange exakt vilka ord som tillhör respektive yttrande. I de fall där båda parter talar samtidigt kan talet i utskriften delas upp i separata sammanhängande yttranden.

B: (Jag tycker det är fantastiskt att du

K: (Ja, det var

B: ...kunde göra det.)

K: ...jobbigt för mig).

Dessa yttranden skulle vara omöjliga att förstå och koda om de tog slut där den andra parten började tala, men genom att dela upp yttrandena på detta sätt kan man koda dem som sammanhängande yttranden. Varje yttrande ska numreras, i allmänhet ovanför den skrivna meningen. Numreringen används sedan vid genomgången då samtalet kodas.

Eftersom varje yttrande definieras utifrån de tillgängliga beteendeskattningarna måste de personer som valts ut för att dela upp samtalet i yttranden vara välutbildade och erfarna i kodning. Samma personer kan både dela upp samtal i yttranden och koda samtal inom ett och samma projekt, men den som har delat upp ett specifikt samtal i yttranden ska inte också koda samma samtal.

Att koda samtal

Under det att samtalet kodas kan inspelningen stoppas så ofta som anses nödvändigt. Kodaren måste bestämma till vilken av beteendekategorierna varje yttrande hör. Den tillämpliga beteendekodens förkortning ska skrivas i utskriftens marginal, efter yttrandets nummer. Kodaren ska sedan gå vidare till nästa yttrande. Samma yttrande kan aldrig ges två olika koder. Om två på varandra följande yttranden bör ha samma kod, (t.ex. två frågor i rad, om två olika ämnen) ska de ges dessa två koder. Två meningar som i princip uttrycker samma tanke ska dock kodas som ett yttrande. Samma nummerföljd ska användas både för klienten och för behandlaren.

Exempel:

B: (Varför har du inte slutat röka? Tänker du någonsin sluta?) **Ett yttrande**

B: (Hur länge sen var det du drack senast?) (Känner du dig okej?) **Två yttranden**

K: (Jag kan inte sluta.) (Jag kan bara inte göra det.) (Jag har inte vad som krävs.) (Jag kan bara inte sluta.) **Fyra yttranden**

En *ordström* är en persons oavbrutna yttrande eller en sekvens av yttranden innan den andra personen talar. Samma kod kan ges flera gånger inom en ordström men varje enskilt yttrande inom en ordström kan bara ges en kod.

Ofullständiga meningar: Ibland börjar en person uttala en tanke men slutför den inte. Ibland är det tydligt utifrån det man hör vad personen menar och ska då kodas. Vid andra tillfällen är det inte klart vad som menades och i dessa fall bör det ofullständiga yttrandet ignoreras.

Exempel:

K: Jag vet inte vad som skulle hända med mig om jag skulle börja dricka igen.

B: Du vet, jag...**(kodas inte då det inte är tydligt vad som menas)**

K: Jag menar, jag kanske förlorar mitt jobb.

B: Så du dricker verkligen mycket.

K: Nej, jag tycker inte... **(kodas som negativt förändringstal)**

B: Jag menar att du ligger i de två övre procentenheterna.

Behandlarbeteendekoder

Ge råd (Råd). Behandlaren ger råd, kommer med förslag, eller erbjuder lösningar på problem eller föreslår möjliga åtgärder. Dessa yttranden innehåller vanligtvis ett språkbruk som tyder

på att rådgivning ges: Du borde, Varför gör du inte, Tänk på att, Prova att, Jag föreslår, Du skulle kunna etc.

Särskiljande: Koda som *INFORMATION* om yttrandet innehåller information men inte innehåller ett direkt råd eller förslag. Förutsätt inte att behandlaren menar att ge ett råd genom att ge information.

Särskiljande: Om yttrandet är uttryckt i imperativ ska det kodas som *STYRANDE*. Till exempel:

Du bör undvika att dricka när du känner dig nere. (Råd)

Drick inte när du känner dig nere. (Styrande)

Särskiljande: Koda som en *FRÅGA* om det uppenbara rådet är formulerat som en fråga.

Du kan be dina vänner att inte ta med droger när de kommer över. (Råd)

Kan du be dina vänner att inte ta med droger när de kommer över? (Sluten fråga)

Vad kan du be dina vänner göra för att hjälpa dig att hålla dig ren? (Öppen fråga)

Bekräfta (Bek). Behandlaren säger något positivt till klienten eller ger denna en komplimang. Följande är exempel på yttranden som är *BEKRÄFTELSE*, men undergruppering krävs inte.

Uppskattning. Behandlaren berömmar en egenskap, ett attribut eller en styrka hos klienten. Yttrandet refererar vanligtvis till en "stabil, inre" egenskap hos klienten, något positivt som rör en sida av klienten som består över tid eller i olika situationer (smart, påhittig, tålmodig, stark, etc.), men det kan också vara beröm för en ansträngning ("Jag uppskattar din vilja ..." eller "Jag uppskattar att du kom hit idag").

Förstärkning. Dessa är allmänt uppmuntrande yttranden eller positiva tillrop som inte direkt rör hur klienten är eller berör klientens tilltro till sin egen förmåga. De tenderar att vara korta. "Vad roligt för dig!", "Bra gjort!", "Bra jobbat!", "Tack!"

Särskiljande: Koden *BETONA KONTROLL* är överordnad koden *BEKRÄFTA* när behandlarens uttalande kan tolkas som både och. "Jag vet att du har förmågan att göra detta" är visserligen bekräftande, men skulle kodas som *BETONA KONTROLL*.

Konfrontera (Kon). Behandlaren motsätter sig *direkt*, argumenterar, korrigerar, skambelägger, beskyller, försöker övertala, kritiserar, dömer, etiketterar, moraliserar, förlöjligar eller ifrågasätter klientens ärlighet. Den här typen av yttranden har en karaktär av negativ uppfostran, en ojämn maktrelation som åtföljs av ogillande eller negativism. Här ingår uttalanden som är frågor eller reflektioner till formen, men vars innehåll eller betoning/tonfall tydligt visar att det rör sig om en konfrontation. Exempel:

Retorisk. "Tycker du inte att ...", "Är det inte möjligt att ...", "Tror du verkligen att ..."

Ledande. "Vad får dig att tro att du kan komma undan med det?"

Argumenterande. "Hur kan du tala om för mig att ...", "Hur kunde du ..."

Anklagande. "Du gjorde vad?", "Vad tänkte du?", "Förväntar du dig att jag ska tro ...?"

Respektlöst. ”Du sökte *faktiskt* ett jobb denna vecka” (sarkasm), ”Du *rökte* en *joint* denna vecka” (misstro, ogillande)

Att upprepa negativa konsekvenser som redan är kända av klienten är att konfrontera, utom i samband med en dubbelsidig eller sammanfattande reflektion.

Subtila slutsatser är inte tillräckligt för att koda som konfronterande. Om du är osäker på om ett yttrande är en konfrontation eller ska ges en annan kod (dvs. att man *skulle kunna* tolka det som en konfrontation), koda det då *inte* som konfrontation. Om yttrandet styr klienten mot att göra något, koda det som STYRANDE.

Styra (Styr). Behandlaren ger en order, ett kommando, eller styr klienten. Yttrandet är i imperativ form. ”Säg inte så!”, ”Gå ut och hitta ett jobb.” Yttranden formulerade med imperativ ton är ”Du måste ...”, ”Jag vill att du ...”, ”Du ska ...”, ”Du kan inte...” och ”Du borde...”.

Frasen ”Du borde...” kräver att kodaren gör en bedömning. Vanligtvis är det uttryck för ett råd, men i vissa sammanhang kan det vara mer riktigt att se yttrandet som styrande. I samband med en upphetsad diskussion mellan behandlare och klient utgör ”Du borde gå nu” exempelvis helt klart en order om att gå iväg. I allmänhet ska ”bör”-uttalanden kodas som RÅD, såvida inte sammanhanget tydliggör att behandlarens avsikt är att beordra klienten att göra något.

Understryka kontroll (Ukon). Behandlaren bekräftar eller betonar klientens frihet att själv välja, autonomi, förmåga att fatta beslut, personligt ansvar, etc. Detta kan också uttalas negativt, som i ”Ingen annan kan få dig att ändra dig”. Det finns ingen tendens till anklagelse eller att leta efter fel. Uttalanden som stöder klientens tilltro till sin förmåga att kunna göra någonting kodas också som ”UNDERSTRYKA KONTROLL”.

Återkoppling (Åter). Behandlaren ger personlig information till klienten på ett objektivt och opartiskt sätt. Informationen presenteras utan märkbara försök att övertala och klienten inbjuds till att dra sina egna slutsatser utifrån informationen.

Särskiljande: Om informationen presenteras tillsammans med åsikter eller förskönanden från behandlaren ska yttrandet istället kodas som RÅD, KONFRONTERA eller ÅSIKT.

B: ”Den här skalan visar att du dricker ca 72 standardglas per vecka.” (Återkoppling)

K: ”Det var inte så mycket som jag trodde!”

B: ”Jaha, det placerar dig i den 99:e percentilen för män i din ålder.” (Konfrontera)

Utfyllnad (Fyll). Detta är en kod för de få yttranden som inte går att koda som någonting annat: artighetsfraser, etc. Den ska inte användas ofta.

Självutlämnande yttranden (Själv). Detta är information som ges till klienten *om* behandlaren. Detta inkluderar avslöjanden angående händelser och upplevelser från behandlaren tidigare liv, liksom uttryck för behandlarens nuvarande känslor eller personliga reaktioner gentemot klienten. Ibland kan yttranden som faller inom andra kategorier, såsom STÖD, BEKRÄFTA, KONFRONTERA och VÄCKA FUNDERINGAR uttryckas i termer som är självutlämnande. Dessa andra kategorier har dock företräde framför SJÄLVUTLÄMNANDE YTTRANDEN.

”Jag bryr mig om vad som händer med dig.”	Stödjande
”Jag är glad för din skull.”	Stödjande
”Jag känner mig ledsen när jag lyssnar på din berättelse.”	Självutlämnande yttrande
”Jag känner mig avvisad, som om jag inte når dig.”	Självutlämnande yttrande
”Jag är orolig att detta inte är en realistisk plan.”	Väcka funderingar
”Jag är orolig för att när du väl lämnar sjukhuset kommer du att ställas inför en massa fler frestelser.”	Väcka funderingar
”Jag känner mig nervös när jag hör dig säga detta.”	Självutlämnande yttrande
”Det stämmer inte med mina tidigare erfarenheter.”	Självutlämnande yttrande
”Jag tror inte att du anstränger dig särskilt mycket.”	Konfrontera
”Jag tycker att du har gjort ett jättebra jobb.”	Bekräfta

Allmän information (Ali). Behandlaren ger information utan att lägga till sin egen åsikt eller försöka övertala klienten att inta en speciell ståndpunkt. Kodare ska inte försöka bedöma sanningshalt i informationen. Information om ett aktuellt forskningsprotokoll kodas också som ALLMÄN INFORMATION.

”En öl anses vara en standarddrink.”	Allmän information
”Whisky skadar inte levern.”	Allmän information (det kanske inte är sant, men det uttrycks inte som en åsikt)
”Öl är mycket mer skadligt än whisky.”	Åsikt
”Vi kommer att träffas fyra gånger under de kommande åtta veckorna.”	Allmän information

Fråga om tillstånd (Fot). Behandlaren ber klienten om tillstånd att tala. Begäran om tillstånd kan göras på ett direkt eller indirekt sätt. ”Får jag dela med mig av något som bekymrar mig beträffande din plan?” skulle exempelvis vara ett direkt sätt att fråga om tillstånd. I ordströmmen ”Detta kanske inte gäller dig, men jag tror ofta att det är bäst om folk undviker situationer som innebär frestelse”, är det första yttrandet, ”Detta kanske inte gäller dig”, en indirekt form av FRÅGA OM TILLSTÅND. Yttrandet ger klienten tillstånd att ignorera eller bortse från det råd som följer. **Observera att direkta frågor om tillstånd alltid har företräde framför FRÅGOR.**

Frågor. Behandlaren ställer en fråga i syfte att samla information, förstå eller locka klienten att delge sin berättelse. Generellt börjar dessa med ett frågeord: Vem, Vad, Varför, När, Hur eller Var, etc. Frågan kan också formuleras i imperativform:

”Berätta om din familj.”	Öppen fråga
”Berätta mer.”	Öppen fråga
”Berätta hur gammal du är.”	Sluten fråga

*FRÅGEYTTRANDE*N kräver underkategorisering som:

Sluten fråga (SF). Frågan innebär ett kort svar: ja eller nej, en specifik uppgift, ett nummer, etc. Kategorin omfattar även ”misslyckade öppna frågor”, där behandlaren börjar med en öppen fråga, men avslutar denna med att ställa en sluten fråga.

”Vad vill du göra åt ditt droganvändande?” Öppen fråga

”Vad vill du göra åt ditt droganvändande? Göra någonting?” Sluten fråga

”Berätta om din alkoholkonsumtion. Hur gammal var du när du drack första gången?” Sluten Fråga

Slutna frågor kan också uttryckas i ett ”multiple choice”-format (som i en enkät), när en behandlare föreslår en rad svarsalternativ av vilka klienten ska välja ett:

”Vilken kommun bor du i? Washington? Multnomah?” Sluten fråga

”Vad vill du göra åt ditt drickande?” Öppen fråga

”Vad vill du göra åt ditt drickande: sluta eller dra ner?” Sluten fråga

Öppen fråga (ÖF). Frågor som inte är slutna frågor, vilka tillåter en frihet för olika svar. Kom ihåg att om frågan kan besvaras med ja eller nej, så är det en sluten fråga.

”Hur skulle du kunna klara av det?” Öppen fråga

”Har du någon idé om hur du skulle kunna klara av det?” Sluten fråga

Särskiljande: Klart ledande, retoriska, anklagande, argumenterande, sarkastiska eller respektlösa ”frågor” ska inte kodas i denna kategori, utan de kodas som KONFRONTERANDE (se ovan). Konfronterande yttranden förklädda som frågor används vanligtvis för att återigen understryka negativ information som klienten redan känner till, snarare än för att inhämta ny information.

”Påminn mig nu igen - varför har du skyddstillsyn?” Konfrontera

”Varför skulle jag lita på dig den här gången?” Konfrontera

”Är du arg på din mamma?” Sluten fråga

Öppna och slutna frågor kräver efterföljande underkategorisering om hur frågan rör,

- nackdelar med målbeteendet (d.v.s. negativa konsekvenser av att fortsätta med målbeteendet, positiva konsekvenser av att förändra målbeteendet, saker som klienten ogillar med målbeteendet etc.),
- fördelar med målbeteendet (positiva konsekvenser av att fortsätta med målbeteendet, negativa konsekvenser av att förändra målbeteendet, positiva känslor gentemot målbeteendet)
- varken fördelar eller nackdelar med målbeteendet (är neutral i förhållande till målbeteendet).

Den här underkategoriseringen ska anges i kodningen med hjälp av tillägg i form av minustecken, plustecken eller en nolla (− = negativt i förhållande till målbeteendet, + = positivt i förhållande till målbeteendet, 0 = neutralt i förhållande till målbeteendet). Riktningen på

frågan måste vara uttalad och otvetydig. Kodare ska inte försök tolka behandlarens avsikt med frågan. Om det är osäkert vad behandlaren menar med frågan ska den kodas som neutral i förhållande till målbeteendet (⁰). Frågor som rör objektiva fakta om målbeteendet, t.ex. om droganvändningsmönster, är neutrala.

”Vad skulle du kunna göra för att undvika situationer med frestelser?”	ÖF ⁻
”Vad har du upplevt för konsekvenser som ett resultat av alkoholen?”	ÖF ⁻
”Har du upplevt några negativa konsekvenser?”	SF ⁻¹
”Vad är det du tycker om med att röka crack?”	ÖF ⁺
”Vad ser du som positivt med att dricka?”	ÖF ⁺
”Vad tyckte du om regnvädret i morse?”	ÖF ⁰
”Hur ofta använder du kokain?”	ÖF ⁰
”Vilka hinder finns för dig att sluta?”	ÖF ⁺

Exempel på tvetydighet:

- K:** ”Min mamma grät när jag berättade för henne att jag var full.”
B: ”Hur fick det dig att känna, när du såg henne gråta?”

Behandlarens avsikt med den här frågan kan vara att inrikta sig på negativa konsekvenserna med målbeteendet, men frågan är tvetydig. Behandlaren kanske helt enkelt vill utforska klientens känslor eller reaktion, eller förstå dennes utgångspunkt. När det finns någon som helst tveksamhet ska yttrandet kodas som neutral.

Ibland ställs flera frågor i rad. I fall där varje fråga berör olika ämnen ska de kodas separat. Om alla frågor rör samma ämne ska hela raden frågor kodas som en enda fråga, där den sista frågan avgör vilken kod som ges.

Exempel:

”Hur är det med din mamma? Vad tycker hon om allt detta?”	ÖF
”Vad tycker familjen? Och har din läkare diskuterat detta med dig? ”	ÖF,SF
”Berätta om ditt droganvändande. Använder du marijuana?”	SF
”Föredrar du uppåt- eller nedåtverkande droger? Berätta om ditt drogmissbruk.”	ÖF
”Hur gammal är du? Vill du gå ner i vikt? Var fick du den där pennan ifrån?”	SF, SF, SF

Åsikt (Ås). Behandlaren tillhandahåller information på ett subjektivt sätt, ofta med målet att underbygga ett argument eller övertala klienten att inta ett visst synsätt. När behandlaren ger uttryck för något som inte kan ses som en objektiv ståndpunkt ska det kodas som Åsikt, såvida yttrandet inte passar i någon av de andra kategorierna. Notera att andra kategorier yttranden, såsom STÖDJA, BEKRÄFTA eller KONFRONTERA, ofta också är åsikter. I sådana situationer har de andra kategorierna företräde framför ÅSIKT.

”Även ett glas alkohol är för mycket.”	Åsikt
”Alkoholister får minnesluckor varje gång de dricker” (sant eller inte, men något som går att bekräfta eller falsifiera)	Ali
”Mer pengar borde gå till forskning.”	Åsikt
”Min åsikt är att du ljugar.”	Konfrontera
”Jag uppskattar din ansträngning, för det är verkligen svårt att sluta”	Bekräfta

¹ Ändrat från OQ⁺ till CQ⁺ i den svenska översättningen

”Jag tycker verkligen att den här informationen är viktig.”	Åsikt
”Jag tror att det måste ha varit ett väldigt svårt val.”	Stödja
”Jag tycker att du har gjort ett jättebra jobb”.	Bekräfta
”Vad jag tror att du behöver är att skaffa nya vänner.”	Råd

Väckta funderingar (Väck). Behandlaren pekar på ett möjligt problem med avseende på klientens mål, plan eller avsikt. Att VÄCKA FUNDERINGAR kan innefatta element av negativa konsekvenser, så länge dessa uttrycks som terapeutens egna farhågor.

Särskiljande: *Yttranden där behandlaren föreslår någon form av handling kodas som RÅD. VÄCKA FUNDERINGAR-yttranden föreslår inte ett sätt att handla, utan pekar snarare på ett möjligt problem eller en fråga för klienten att ta ställning till.*

”Jag undrar vad du skulle göra då, när du hamnar situationer där du tidigare använt droger, som när du känner dig uttråkad.”	Väckta funderingar
--	--------------------

”Jag undrar om du kan ta en sväng på cykeln när du känner dig uttråkad, istället för att använda droger.”	Råd
---	-----

Särskiljande: *STÖDJA inbegriper uttalanden som ger uttryck för medkänsla, vilka språkligt sett kan likna VÄCKA FUNDERINGAR. Skillnaden är att VÄCKA FUNDERINGAR pekar på ett specifikt problem, en viss risk eller väcker en viss fråga.*

”Jag är bekymrad för dig.”	Stödja
----------------------------	--------

”Jag har oroat mig för dig den här veckan.”	Stödja
---	--------

”Jag är orolig att detta kanske inte kommer att fungera för dig, eftersom...”	Väckta funderingar
---	--------------------

”Jag oroar mig för att du kommer att utsättas för mycket mer frestelse så fort du lämnar sjukhuset.”	Väckta funderingar
--	--------------------

Särskiljande: *Koden FRÅGOR används om farhågor delges i frågeform.*

”Jag är orolig att du kommer ha svårt att hålla dig till planen när du umgås med dina gamla vänner.”	Väckta funderingar
--	--------------------

”Hur skulle du göra för att hålla dig till planen när du umgås med dina gamla vänner?”	Öppen fråga
--	-------------

”Tror du att du kommer klara av att hålla dig till planen när du umgås med dina gamla vänner?”	Sluten fråga
--	--------------

Särskiljande: *KONFRONTERA omfattar yttranden som uttrycker direkt meningsskiljaktighet, argumentation, övertalning, kritik, etc. VÄCKA FUNDERINGAR kräver ett språkbruk som tydliggör att yttrandet är ett uttryck för behandlarens oro (snarare än att det rör sig om en sanning), eller ger klienten utrymme att inte hålla med.*

”Inser du inte att den här planen kommer att misslyckas så fort

du lämnar det här sjukhuset?”

Konfrontera

”Det finns inte en chans att du kommer att klara att hålla dig nykter utan ytterligare stöd.”

Konfrontera

Reflektioner (ER och KR). Behandlaren gör yttrande som reflekterar tillbaka innehåll i eller betydelse av det som klienten tidigare uttryckt, vanligtvis (men inte alltid) i det klienten just sagt. Den här typen av yttranden ska kodas som REFLEKTION oavsett om det finns en tonfallshöjning på slutet av yttrandet eller inte. Frågor (vem, varför, vad) ska aldrig kodas som REFLEKTION. Om ett behandlaryttrande innehåller både en REFLEKTION och ett annat kodbart yttrande (såsom en REFLEKTION följt av en FRÅGA), ska båda yttranden kodas. En reflektion ska dock inte delas upp i flera, även om den innehåller en större mängd information. Om en reflektion avbryts av ett annat yttrande, t.ex. REFLEKTION-KONFRONTERA-REFLEKTION, så ska båda reflektionerna kodas.

REFLEKTIONER *kräver underkategorisering:*

Enkel reflektion: Dessa reflektioner lägger till lite ny mening eller betoning i förhållande till vad klienten säger. Vanligtvis upprepar eller omformulerar de det klienten redan sagt. Enkla reflektioner kan vara långa, men de förändrar inte innebörden i det klienten sagt väsentligen. Behandlaryttrandena ligger relativt nära klientyttrandena i betydelse.

Komplex reflektion: Dessa reflektioner lägger till väsentlig ny mening i förhållande till det klienten sagt. Detta kan åstadkommas på många olika sätt, men det som är utmärkande för en komplex reflektion är behandlarens tillägg i form av betoning eller innebörd för att göra klientens uttalande till något mer än vad det var. Här är några exempel på hur reflektioner kan bli komplexa:

Förstärkt reflektion, i vilken innebörden som klienten förmedlat förstoras upp, intensifieras, överdrivs eller reflekteras på något annat sätt som gör att den förstärks.

Dubbelsidig reflektion, i vilken båda sidorna av en ambivalens återges i en och samma reflektion.

Fortsättningsreflektion, i vilken behandlaren föregriper nästkommande klientyttrande innan det ännu uttalats.

Metaforer och liknelser i reflektioner.

Reflektion av en känsla, där känslan inte tidigare uttryckts i ord av klienten.

Omformulera, där behandlaren föreslår att en upplevelse som klienten delger ska ges en annan betydelse, vilket ställer denna i en ny dager. Vanligen syftar de här reflektionerna till att ändra den känslomässiga laddningen hos upplevelser från negativ till positiv (exempelvis omformulera tjat till omsorg), eller från positiv till negativ (omformulera ”att tåla en hel del alkohol” som en riskfaktor).

Notera att var och en av dessa typer av reflektioner KAN vara komplexa, och när kodare stöter på dem ska de göra en noggrann bedömning av huruvida yttrandet lägger till någon ytterligare mening eller betoning i förhållande till det klienten sagt. Dessa reflektioner är dock inte nödvändigtvis komplexa. En dubbelsidig reflektion, exempelvis, kan vara en upprepning av vad klienten sagt. I så fall är det fortfarande en enkel reflektion:

- K:** ”Jag vill, men jag vill ändå inte.”
- B:** ”Du vill göra en förändring, men du vill ändå inte.” ER^{+/-}
- B:** ”Du vill göra en förändring, men tryggheten i gamla vanor har också en stark dragningskraft.” KR^{+/-}

Reflektioner kräver vidare underkategorisering i reflektioner som uttrycker ett åtagande om förändring (positivt åtagande), åtagande om att bibehålla status quo (negativt åtagande), eller yttranden som uttrycker båda delarna, eller varken eller (mer om klientförändringsyttrandeskoder nedan). Reflektionens riktning ska anges med tecknen ⁺, ⁻, ^{+/-} eller ⁰ på det sätt som visas nedan.

Exempel:

- K:** ”Jag vill så gärna sluta, men jag tror inte att jag skulle klara det.”
- B:** ”Så du oroar dig verkligen över huruvida du kan klara det här eller inte.” ER⁻
- B:** ”Så du har en riktigt stark vilja att sluta dricka.” ER⁺
- B:** ”Så du har en stark vilja att sluta, men du är inte säker på att du har förmågan” ER^{+/-}

Stöd (Stö). Dessa yttranden är allmänt stödjande, förstående yttranden, vilka inte kan kodas som BEKRÄFTA eller REFLEKTION. De är en typ av kommentar beträffande en situation, eller att hålla med eller ta klientens parti: ”Jag förstår vad du menar”, ”Det måste ha varit svårt för dig”, ”Det låter hemskt”. Yttranden som ger uttryck för medkänsla (inte BEKRÄFTA) kodas också som STÖDJA (”Jag är orolig för dig”, ”Jag har varit orolig för dig den här veckan”). En ”reflektion med skruv” består av ett STÖD följt av en omformuleringsreflektion, och båda yttrandena kodas.

Särskiljande: Ibland är KONFRONTERA förklädda i termer av ”jag är orolig”. Återigen, KONFRONTERA upprepar negativ information som klienten redan känner till, eller ger något en negativ innebörd.

- ”Jag är bekymrad över att du inte har dykt upp till dina möten.” Konfrontera
- ”Jag är glad att se dig. Jag började bli orolig för dig.” Stöd
- ”Jag är orolig att du är en alkoholist.” Konfrontera
- ”Jag är orolig för dig, med tanke på alla svårigheter du haft.” Stöd

Struktur (Str). Dessa yttranden förklarar vad som kommer att hända under konsultationen och utgör en övergång från en del av konsultationen till en annan, hjälper klienten att förstå vad som ska hända närmast, etc. STRUKTUR omfattar samtalsavsnitt där behandlaren nämner något som klienten sagt under ett tidigare samtal i syfte att påminna klienten om något av innehållet, såvida syftet inte är att konfrontera klienten.

- ”Under vårt senaste samtal pratade du om att be om löneförhöjning. Hur gick det?” Struktur, Öppen fråga
- ”Det är inte vad du sa förra gången. Du sa att du skulle be om löneförhöjning.” Konfrontera

Varna (Varn). Behandlaren ger uttryck för en varning eller ett hot, genom att antyda att negativa konsekvenser kommer att följa om klienten inte handlar på ett visst sätt. Detta kan vara ett hot som behandlaren upplevs ha makten att själv verkställa (sätta in negativa konsekvenser), eller ett uttryck för att behandlaren helt enkelt förutser ett dåligt utfall om

klienten handlar på ett visst sätt. VARNA skiljer sig från RÅD genom antydning om negativa konsekvenser.

Särskiljande: Om möjliga negativa konsekvenser nämns i ett sammanhang där behandlarens egen oro uttrycks ska det kodas som Väcka funderingar.

- ”Du kommer att återfalla om du inte tar dig ur det här förhållandet.” Varna
- ”Du kan inte fortsätta vara en icke-rökare om du lever tillsammans med en rökare.” Varna
- ”Jag orolig för att det kommer att bli svårt att fortsätta vara nykter så länge du är kvar i den här relationen.” Väcka funderingar

Processkoder

Utöver kategorierna som beskrivits ovan, kan varje behandlaryttrande kategoriseras i en av tre ömsesidigt uteslutande kategorier av MI-relevant innehåll. Dessa är plus, minus eller neutral, och ska betecknas med bokstaven M följt av ⁺, ⁻ eller ⁰. Yttrandet ska kodas som M⁺ om de fyller någon av följande funktioner:

Uttrycka empati: Dessa yttranden är vanligtvis reflektioner, men alla reflektioner uttrycker inte empati. Dessa reflektioner har en karaktär av att söka förstå klientens utgångspunkt, och inte bara upprepa vad klienten har sagt.

- K:** ”Jag kan inte förstå att jag ramlade dit. Jag hade skött mig så bra.”
B: ”Det här tär verkligen på dig.” KR⁺ M⁺
- K:** ”Det här är verkligen svårt för mig.”
B: ”Andra människor har gått igenom värre saker.” Kon M⁻

Framkalla diskrepans: Detta är yttranden som tydliggör för klienten att det finns en konflikt mellan värderingar de uttryckt och deras beteende. De är vanligtvis reflektioner eller frågor.

- K:** ”Jag är okontrollerbar när jag är berusad.”
B: ”Så du befinner dig verkligen i ett knepigt läge, eftersom du å ena sidan vill vara en bra förebild för dina barn, men sen gör du saker som du får ångra när du dricker.” KR^{+/-2} M⁺
- K:** ”Jag vill verkligen börja spara pengar. Jag är så trött på att leva så lönen tar slut innan nästa löneutbetalning.”
B: ”Ja, om du skulle sluta röka skulle det spara dig 870 kronor i månaden”. Kon M⁻

Stödja klientens tilltro till sin förmåga: Dessa yttranden syftar till att påminna klienten om att beslutet att genomföra en förändring är klientens eget, eller att stödja deras tilltro till sin förmåga att genomföra en förändring.

² Ändrat från OQ+ till CR +/- i den svenska översättningen

”Jag är inte här för att förmå dig att göra någonting. Vad du äter är ditt beslut.”	Ukon M ⁺
”Så du har lyckats att dra ned tidigare.”	KR ⁺ M ⁺
”Du kraschade din bil för att du drack. Du hade kunnat bestämma dig för att inte köra.”	Kon M ⁻

Svara på dissonans: Dessa yttranden följer på att klienten uttrycker oenighet (negativa åtaganden eller andra oeniga beteenden, se klientåtagandeyttranden nedan). Teoretiskt så syftar dessa till att minska oenigheten.

Specifika strategier för att svara på oenighet utifrån ett MI-perspektiv inkluderar reflektivt lyssnande, omformulering, byta fokus, understryka klientens kontroll och visa att man är vid klientens sida³.

K: ”Jag tycker inte att det är din eller min frus angelägenhet hur mycket jag dricker.”	Ö ⁻
B: ”Andra ska inte oro sig för dig, du är okej.”	KR ⁻ M ⁺
K: ”Ja, som min chef. Jag behöver inte vara nykter för att kunna göra mitt jobb.”	B ⁻
B: ”Det låter som att personer i ditt liv är oroliga för dig.”	KR ⁺ M ⁺
K: ”Min farfar rökte tills han var 92 år och han var aldrig sjuk.”	S ⁻
B: ”Han hade troligtvis bara tur. Du tar en stor risk.”	Kon M ⁻
K: ”Jag tror bara att jag antagligen har bra gener.”	S ⁻
B: ”Skulle du vilja att dina barn tog den risken?”	Kon M ⁻

Klientbeteendekoder

Klientyttranden delas in i en av tre ömsesidigt uteslutande kategorier. Åtagandeyttranden kräver efterföljande underkategorisering som beskrivs nedan. Varje behandlaryttrande (undantaget samtalsunderlättande yttranden) avslutar ett klientyttrande och klientens nästföljande yttrande kodas därför som ett nytt yttrande. De tre kategorierna är:

Fråga. Klienten efterfrågar information, ställer en fråga, ber behandlaren om råd eller om en åsikt. Frågeliknande yttranden som ”Du vet?” skall kodas som NEUTRAL, inte som FRÅGA.

Neutral. Klientens yttrande följer på behandlaren, men rör inte en förändring av målbeteendet. Yttrandet uttrycker varken en riktning mot eller ifrån en förändring av målbeteendet.

Åtagandespråk. Detta är klientyttranden som handlar om att göra en förändring (positivt åtagande) eller bibehålla (negativt åtagande) målbeteendet. Varje yttrande som faller inom denna kategori ska placeras i någon av underkategorierna nedan genom att tilldelas en tillämplig kod. Notera vilken riktning yttrandet har i förhållande till förändring (positiv/i riktning mot förändring eller negativ/i riktning från förändring) med ett ⁺ eller ⁻. Enbart de klientyttranden som reflekterar klientens *nuvarande* inställning ska kodas som åtagandespråk. Klientyttranden som uttrycks i futurum inkluderas också här.

³ Engelsk term ”coming alongside”

När det gäller klientyttranden som uttrycks i dåtid måste kodaren avgöra huruvida yttrandet rör någonting i närliggande dåtid (förändringstal) eller om yttrandet rör klientens mer avlägsna förflutna och inte återspeglar klientens nuvarande inställning (neutral). Klientyttranden kan relatera till en läggning som klienten tidigare haft men som inte längre stämmer eller är relevant, eller till något som hände för länge sedan. Berättelser om tidigare framgångar eller misslyckanden med avseende på en förändring av beteendet ifråga förekommer exempelvis ofta, och kodas vanligtvis som neutral. Dessa yttranden ska *endast* kodas som åtagandespråk om klienten använder dem för att informera behandlaren om sin *nuvarande* intention eller inställning.

Åtagande (Å): Ett yttrande som explicit uppger eller antyder att klienten gör ett åtagande att förändra eller låta bli att förändra beteendet.

”Jag kommer att sluta röka imorgon.” Å⁺
 ”Jag kommer aldrig att hålla fartgränserna.” Å⁻

Åtaganden kan även vara indirekta. Några markörer för indirekta åtagandeyttranden är implicit eller explicit användning av ”om...så”-meningsstrukturer, vilka indikerar att ett åtagande har gjorts i den bemärkelse att klienten har bestämt hur hon skulle reagera om en viss situation skulle uppstå. Med andra ord antyder klienten att hon har en plan för hur målet kan nås eller hållas fast vid.

Yttranden som beskriver hur klienten har ändrat något i sitt levnadssätt för att bibehålla eller förändra ett beteende, antingen i nutid eller i det förflutna, kodas även dem som åtagandeyttranden.

”På den tiden gjorde jag vad som helst för att bli hög.” N
 ”Jag fortsatte vara tillsammans med honom så att jag kunde få tag på mina droger.” Å⁻
 ”Jag flyttade iväg för att kunna göra det bättre.” Å⁺

En annan form av indirekt åtagande är när klienten föreslår alternativ till status quo-beteendet.

”Jag antar att jag skulle kunna köra hem en annan väg, som inte går förbi baren.” Å⁺
 ”Jag skulle kanske kunna vänta 10 minuter till varje gång jag känner ett sug.” Å⁺

Vilja (V): Ett yttrande som uttrycker en vilja att förändra eller bibehålla målbeteendet.

”Jag vill sluta använda droger” V⁺
 ”Jag menar, jag vill, men jag vill ändå inte [sluta].” V⁺, V⁻

Förmåga (F): Ett yttrande som på något sätt värderar klientens förmåga eller kapacitet att förändra sitt beteende. FÖRMÅGA hänvisar i det här sammanhanget till förmåga, inte till val. Yttranden där tal om förmåga används, men vars sammanhang tyder på att det hänvisar till klientens val ska kodas som ÅTAGANDE eller ÖVRIGT.

”Jag kan göra det... det här är genomförbart.” F⁺
 ”Om jag kunde bli av med de här drogerna.” F⁻
 ”... okej, jag kan ta några [droger] själv.” F⁻
 ”Jag behöver hjälp.” F⁻

”Jag måste få hjälp.”	F ⁻
”Jag kan sluta äta för mycket.”	F ⁺
”Jag kan äta popcorn istället för godis.”	Å ⁺

Notera att det sista yttrandet skulle kunna förstås som ”Jag har förmågan att äta popcorn istället för godis” eller ”Jag har möjligheten att antingen äta popcorn eller godis och det vore bättre om jag valde popcorn”. Den senare tolkningen är troligtvis mer rimlig i de flesta sammanhang, och yttrandet förstås därför som att det hänvisar till personens val. Få skulle tvivla på att de flesta människor är kapabla att äta popcorn, vilket gör det osannolikt att en person skulle ge uttryck för ett åtagande med avseende på denna förmåga. Den här typen av yttranden är vanliga när klienter föreslår alternativa beteenden till målbeteendet.

Behov (B): Yttranden som rör klientens behov av att göra en förändring (behov av hjälp kodas som FÖRMÅGA) eller behov av att bibehålla målbeteendet.

”Jag måste sluta.”	B ⁺
”Jag behöver inte använda alkohol eller så.”	B ⁻
”För jag behöver det varje dag”	B ⁻
”Jag måste verkligen ha hjälp om jag ska kunna sluta”	F ⁺

Skäl (S): Yttranden om skäl till att förändra eller att bibehålla målbeteendet. Här inkluderas yttranden om klientens känslor med avseende på målbeteendet.

”Jag har ihjäl mig själv.”	S ⁺
”Det stör mig då jag inte kan göra rätt.”	S ⁺
”Jag slappnar av. Mina problem försvinner.”	S ⁻
”Jag är livrädd för att vara utan en cigarett.”	S ⁻
”Jag älskar verkligen hur öl får mig att känna.”	S ⁻
”Jag hatar hur cigaretter luktar.”	S ⁺

Det bör noteras att VILJA, FÖRMÅGA och BEHOV att förändra (eller behålla) ett beteende också är skäl. Dessa ska ses som underkategorier till SKÄL, vilka får sin egen kod. Skäl som inte är yttranden som uttrycker VILJA, FÖRMÅGA eller BEHOV klassificeras som SKÄL.

Ta steg (TS): Yttranden som avser en beteendeförändring som klienten nyligen gjort. ”Nyligen” kräver en bedömning från kodarens sida, men avser något som är aktuellt, inte någonting som klienten gjort längre tillbaka i det förflutna. Den senare typen av yttranden kodas vanligtvis som NEUTRAL.

”Förra veckan drog jag ned till bara två cigaretter om dagen.”	TS ⁺
”Förra veckan beslöt jag att prova varenda ölsort som de har på baren.”	TS ⁻
”När jag gick på collage, undvek jag fester för att inte dricka.”	Å ⁺

Notera: Alla ovanstående kategorier av åtagandeyttranden (Å,V,F,S,B,TS) måste ha målbeteendet som sitt subjekt eller objekt. Ibland förekommer uttryck för ÅTAGANDE, VILJA, FÖRMÅGA eller BEHOV som rör ämnen som relaterar till målbeteendet där klienten verkar ge uttryck för en rörelse i riktning mot eller ifrån en förändring, men där yttrandet inte direkt rör målbeteendet. Den här typen av yttranden kodas som ÖVRIGT, som förklaras nedan.

Exempel:

”Jag vill få ut så mycket som möjligt av behandlingen”

Ö⁺

Det här är ett tydligt uttryck för vilja, men inte en vilja att förändra målbeteendet, utan snarare en vilja att till fullo delta i behandling för målbeteendet. Det är antagligen ett yttrande som uttrycker en rörelse i riktning mot en förändring, men hänvisar inte direkt till det beteende som kan förändras.

Kodare ska vara noggranna ifråga om att tillämpa definitionerna av VILJA, FÖRMÅGA och BEHOV. FÖRMÅGA avser exempelvis förmågan att hålla på med målbeteendet eller förmågan att sluta hålla på med målbeteendet, inte till vilken förmåga som helst som anknyter till målbeteendet. Betänk exempelvis följande yttrande:

”Jag kan inte sluta kolla dörren, 50 gånger per natt, om jag inte dricker, för då ger det mig förmågan att stå emot begäret att kolla om dörren är låst.”

Det här är ett skäl att dricka, INTE ett FÖRMÅGA-yttrande. Yttrandet innehåller tal om förmåga, men det hänvisar inte till förmågan att dricka (F⁻), oförmågan att sluta dricka (F⁻), oförmågan att dricka (F⁺) eller förmågan att sluta dricka (F⁺). Talet som rör förmåga i ovanstående yttrande hänvisar till förmågan att sluta med en tvångsmässigt beteende, men med avseende på målbeteendet (d.v.s. drickande) så utgör det ett skäl för att dricka.

Här är exempel avseende Vilja:

”Jag vill verkligen ha en öl nu.”

V⁻

”Jag dricker för att jag vill slappna av.”

S⁻

Här är det återigen så att det andra yttrandet innehåller uttryck för en vilja, men viljan syftar här inte direkt på målbeteendet utan på en effekt (avslappning) av målbeteendet. Denna effekt är ett skäl till att syssla med målbeteendet.

Övrigt (Ö). I verkliga behandlingssessioners komplexitet uttrycker klienter ofta tankar om förändring på ett sätt som är tvetydigt. Yttranden som handlar om att förändra (eller bibehålla) målbeteendet, men inte passar in i kategorierna VILJA, FÖRMÅGA, SKÄL, BEHOV, TA STEG eller ÅTAGANDE kategoriseras som ÖVRIGT. ÖVRIGT-kategorin omfattar indirekta yttranden som tycks undvika ämnet och uttryck för tydligt motstånd eller fientlighet. Även uttryck för problemigenkänning, d.v.s. yttranden vilka explicit uttrycker en vetskap om att målbeteendet är problematiskt på något sätt, inkluderas här.

Några exempel ges nedan, men generellt kan vi inte förutse den exakta formen som ÖVRIGT-yttranden kan ha, då kategorin är avsedd för oförutsedda yttranden. I allmänhet är dessa yttranden av en typ som hänvisar till målbeteendet och innehåller information (ofta enbart då de ses i sitt sammanhang av omgivande yttranden) om huruvida klienten argumenterar för eller emot förändring, men kan inte lätt kategoriseras som ÅTAGANDE, VILJA, FÖRMÅGA, SKÄL, BEHOV eller TA STEG.

”Jag vet att det krävs en hel del viljekraft för att sluta”

Ö (värdering beror av sammanhanget)

”Jag säger dig, att jag vill verkligen inte vara här i behandling”

Ö⁻

”Folk ska bara sköta sig själva”

Ö⁻

”Jag har aldrig någonsin märkt av en enda negativ konsekvens av att jag använt droger.”

Ö⁻

B: ”På en skala från 1 till 10, där 1 är inte alls motiverad, hur motiverad är du att sluta?”

K: ”Jag skulle säga en 3:a.”

Ö-

Notera att hur ”motiverad” kan relatera till hur mycket någon vill sluta, vikten av skälen att sluta, behovet som klienten känner av att sluta, graden av åtagande med avseende på att sluta, etc. Det är oklart vilket slags åtagande klienten ger uttryck för, men det är tydligt att klienten ger uttryck för någon form av åtagande.

B: ”Vad skulle du ha kunnat göra annorlunda?”

K: ”Ingenting. Lyssna här, jag vill inte prata om det”

Ö-

B: ”Berätta om ditt drickande”

K: ”Det är inget du har med att göra.”

Ö-

MI-SCOPE resultatberäkning

Eftersom MI-SCOPE är ett sekventiellt kodningssystem, är det rikt på information avseende dynamiken i interaktionen mellan klient och behandlare. Emellertid är statistisk ”power” ett bekymmer vid sekventiella analyser. Tidsseriestatistik, inklusive stokastiska modeller och ARIMA-modeller, är inga små statistiska stickprov. Till exempel, för att beräkna reliabla övergångssannolikheter bör den minsta förväntade frekvensen i varje cell vara minst 3, helst 5, med hänsyn till slumpen. SCOPE innehåller 46 kategorier. En övergångsmatrix skulle därmed ha 2116 celler, vilket innebär att det skulle behöva observeras minst 6348 övergångar (förutsatt en jämn fördelning mellan kategorierna, vilket sällan inträffar), för att uppnå den lägsta förväntade frekvensen av 3 per cell i alla celler. Inget behandlingssamtal når sannolikt upp till dessa krav och få studier har sannolikt tillräckligt många upprepade observationer av en enda klient för att reliabelt beräkna övergången mellan alla kategorier för en enskild klient.

Detaljnivån i kodningssystemet har behållits av tre skäl. För det första är det fortfarande möjligt att använda de distinkta kategorierna som frekvensberäkningar genom att slå ihop i sekventiell ordning, och då kan kategorierna fortfarande vara informativa. För det andra, sammanslagning av individer i ganska stora stickprov tillåter ändå allmänna beskrivande uttalanden om enskilda kategorier, även om denna grupperade statistik kanske inte är användbar för att predicera. Slutligen är det alltid möjligt att sammanföra kategorier efter kodning men när kodningen en gång är gjord i viss detaljnivå är det inte möjligt att utöka till en högre detaljnivå utan att koda om.

I allmänhet kommer det vara nödvändigt att slå ihop kategorier för att göra sekventiella analyser. Följande är rekommendationer för forskningsprojekt. Forskare ska känna sig helt fria att sammanföra kategorier på vilket som helst sätt som passar deras specifika behov och är meningsfullt, men man bör tänka på de vanliga statistiska problemen med att uppskatta parametrar (d.v.s. sekventiella modellparametrar är precis lika känsliga för fel vid explorativa analyser som vanliga F- och t-tester).

Ensessionskodning: En timmes behandlingssamtal innehåller vanligtvis mellan 100-300 yttranden med ett medelvärde på ca 200. Givet riktlinjerna för förväntade cellfrekvenser, möjliggörs beräkning av parametrar för 8 kategorier. Eftersom åtagandet vanligtvis är av

främst intresse rekommenderas att slå ihop FRÅGA och NEUTRAL, allt positivt åtagandetal och allt negativt åtagandetal för att skapa 3 kategorier av klienttal. Följande 5 kategorier av behandlartal kan konstrueras: FRÅGA, REFLEKTION, MI-positivt (Bekräfta, betona klientens kontroll, be om lov, stödja), MI-negativt (råd, konfrontera, direktiv, åsikt och varna), ÖVRIGT (alla andra).

Resultatberäkning enligt MISC

Flera av resultatberäkningarna från MISC kan också extraheras från SCOPE-kodade samtal, även om dessa beräkningar inte kan användas sekventiellt. Dessa inkluderar:

Förhållande mellan Reflektioner och Frågor (R/F)

R/F är förhållandet mellan det totala antalet Reflektionssvar och det totala antalet ställda Frågor.

Procent Öppna frågor (% ÖF)

% ÖF är en procentsats där täljaren är antalet Öppna frågor och nämnaren är det sammanlagda antalet frågor (Öppna + Slutna).

Procent Komplexa reflektioner (% KR)

% KR är en kvot där täljaren är antalet Komplexa reflektioner och nämnaren är det sammanlagda antalet Reflektioner.

Procent MI-förenliga (% För)

% För är en kvot där täljaren är antalet MI förenliga yttranden och nämnaren är det sammanlagda antalet av MI förenliga och MI oförenliga yttranden.

Procent förändringstal (% FT)

% FT är en kvot där täljaren är den totala mängden åtagandetal (+) dividerat med den totala mängden åtagandetal plus negativt åtagandetal (-).

Appendix A

Register över förkortningar

Råd – Råd
Bekräfta - Bek
Konfrontera - Kon
Styra– Styr
Understryka klientens kontroll – Ukon
Återkoppling – Åter
Utfyllnad – Ut
Självutlämnande yttranden – Själv
Allmän information – Ali
Fråga om tillstånd – Flov
Sluten fråga – SF
Öppen fråga – ÖF
Åsikt – Ås
Väcka funderingar – Väck
Enkel reflektion – ER
Komplex reflektion – KR
Stöd – Stö
Struktur – Str
Varna – Varn
Fråga – Fråg
Neutral – N
Vilja – V
Förmåga – F
Skäl – S
Behov – B
Ta Steg – TS
Övrigt – Ö
Åtagande – Å

Appendix B

MI SCOPE numeriska koder för inmatning av data

Råd = 1

Bekräfta = 2

Konfrontera = 3

Styra = 4

Understryka klientens kontroll = 5

Återkoppling = 7

Utfyllnad = 8

Information = 9⁴

Självutlämnande yttranden = 10

Allmän information = 11

Fråga om tillstånd = 12

Frågor:	Slutna	Neutrala 13 Positiva 14 Negativa 15
---------	--------	---

	Öppna	Neutrala 16 Positiva 17 Negativa 18
--	-------	---

Åsikt = 19

Väcka funderingar = 20

Enkel Reflektion	Förändring 21 Bibehållande 22 Båda 23 Ingen 24
------------------	---

Komplex Reflektion	Förändring 25 Bibehållande 26 Båda 27 Ingen 28
--------------------	---

Stödja = 29

Struktur = 30

Varna = 31

Fråga = 32

Neutral = 33

Åtagande = 34/41

Vilja = 35/42

Förmåga = 36/43

Själ = 37/44

Behov = 38/45

Ta steg = 39/46

Övrigt = 40/47

⁴ Information finns ej som kod i MI-SCOPE.